

[Aksel Møller.]

af mig somme tider at tænke mig i den højtærede stats- og udenrigsministers sted, men hvis jeg gjorde forsøget, så måtte jeg begynde med at indrømme, hvilke kolossale vanskeligheder han i virkeligheden har. Det er jo ikke, fordi den højtærede statsminister ikke kunne svare; rent faktisk kender han udmærket vel det svar, han burde have givet, men det er vel, fordi den høje regering, som den er sammensat, kræver opbydelse af al mulig diplomati for ikke at skabe vanskeligheder indadtil i regeringen. Jeg hørte nok, at den højtærede statsminister glædede sig over de første måneder, denne regering havde arbejdet i, og havde store forventninger — eller måske bare forventninger om, at det kunne gå fremad; men når man lyttede til statsministerens svar i dag, blev man også opmærksom på, at det store kunststykke i den var at undgå at give svar på de spørgsmål, som virkelig rummer politisk interesse af betydning, af betydning også for oprydningen i den pjaltebunke af ideer og synspunkter, som de 3 partier hver for sig havde som klædebon, da de gik til valget i maj.

Et af de største problemer, som man for så vidt havde forhåbninger om at åbningstalen endelig havde løst, var problemet om regeringspartiernes sammenhold om udenrigs- og forsvarspolitikken. Jeg kan forstå på det hele, at Social-Demokraten er kommet for tidligt med sin konstatering af, at åbningstalens formulering af standpunktet over for Atlantpagten nu sikrede enighed i regeringen og enighed i det danske folk. Når man lyttede til det ærede medlem hr. A. C. Normann som ordfører for et af regeringspartierne, fik man ærlig talt indtryk af, at man ikke skal tage den højtærede statsministers tale, den, der tidligere hed trontalen, men som nu hedder åbningstalen, alt for alvorligt.

Hvorfor dvæler jeg ved dette? Fordi det jo dog til syvende og sidst er et spørgsmål om, med hvilken tillid eller med hvilken mistænksomhed man skal se på den høje regering, når det drejer sig om evne til at handle i udenrigspolitiske og forsvarspolitiske spørgsmål. Hænger den sammen i disse sager, eller hænger den ikke sammen? Det kan da ikke være rigtigt, når et af

regeringspartierne ordførere om de meget stærke og tilsyneladende fuldstændig velovervejede ord, som står i åbningstalen, siger, at det er en banal selvfølge — jeg beder om tilladelse til et par citater nu og senere —:

„Det er regeringens opfattelse, at sammenholdet mellem Atlantlandene også fremover på afgørende måde vil kunne bidrage til en bedring af de politiske forhold i verden.“

Jeg kan i det hele taget ikke tænke mig, at den højtærede statsminister overhovedet i sin åbningstale udtaler banaliteter. Det ville efter min mening have klaret noget af problemet for oppositionspartierne, og da i hvert tilfælde for det konservative folkeparti, om den højtærede statsminister i sin svartale i dag havde gjort en bemærkning om banaliteten. Jeg kan nemlig ikke få andet ud af det, end at det må være således, at det er den højtærede statsministers tale på regeringens vegne, som forpligter regeringens politik. Enhver regering har jo bestået i kraft af, at den var sammensat af mennesker, der havde en indre styrke derved, at de styrede mod det samme mål, men hvor er den styrke i denne sal?

Mener den højtærede statsminister at være enig med det ærede medlem hr. A. C. Normann i, at den erklæring, der stod i åbningstalen, ikke skal tages for andet end noget, som det radikale venstre kan karakterisere som en banal selvfølge? . . . . . (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Det må det ærede medlem ikke spørge mig om!). Den højtærede statsminister siger, man skal ikke spørge ham; jeg ved ikke, hvem man ellers skulle spørge. . . . . (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Jeg siger, det kan man ikke spørge mig om!). Den højtærede statsminister har vel rent faktisk konstateret, at man kunne spørge, og jeg holder fast ved, at det kan man virkelig godt. Hvis man vil vide noget om regeringens hensigt, må man da vide, om det, den højtærede statsminister har sagt, er regeringens opfattelse, om det er en realitet, noget, som Social-Demokraten kunne slå op som, at nu var der enighed om dansk politik på dette væsentlige område. Men så får man at vide, at det er ikke andet